

TIENDES BEVRAAGTEKEN IN DIE LIG VAN ORDINANSIE IN NUMERIE

(’n Uittreksel uit die boek van Nick Maartens: *Nuwe Testamentiese Rentmeesterskap, die Tiende en die Torah*)

Deel een

Inleiding

Die belangrikste studie wat gedoen kan word, is om die Bybel te bestudeer om uit te vind wat God se openbaring aan die mens is. Dit moet egter eerlik aan die hand van algemene aanvaarbare Bybeluitlegbeginsels gedoen word. Waar hierdie beginsels geïgnoreer word, word die Woord nie net verkeerd geïnterpreteer nie, maar word valsheid ook as die waarheid aanvaar en verkondig. Ou Testamentiese gedeeltes kan nie op ’n onkritiese wyse op die Nuwe Testamentiese bedeling van die kerk van toepassing gemaak word nie. Ernstige dwalinge word veroorsaak deurdat eensydige, geïsoleerde proeftekse uit konteks gebruik word om sekere teologiese denkrigtings te verdedig. Twee van die mees algemene voorbeelde van leerstellings wat op onaanvaarbare en onkonsekwente beginsels van Bybeluitleg gebaseer word, is die tradisionele leringe aangaande die betaal van tiendes.

TOETSING VAN DIE TIENDELERING

Selfs in kerke waar daar nie openlik klem op die betaal van tiendes geplaas word nie, word daar gewoonlik ook nie veel tyd gewei aan indiepte Bybelstudie oor die onderwerp nie. Daar word gewoonlik ook van net ’n paar proeftekse gebruik gemaak om die betaal van tiendes te motiveer. Ondersoek van hierdie onderwerp sal aantoon hoe tiendeleraars algemeen aanvaarde beginsels van skrifuitleg blatant ignoreer en onkonsekwent te werk gaan met hoe hulle die Bybel interpreteer. Die volgende is die proeftekse wat gewoonlik gebruik word om die betaal van tiendes te regverdig: **Genesis 14:17-20, Genesis 28:20-22, Maleagi 3:7-10, Matteus 23:23, Lukas 18:9-14 en Hebreërs 7:1-19.**

Kom ons bekyk elkeen van naderby.

Genesis 14:17-20 – Abraham en Melgisédék

Dit is so dat ons in **Genesis 14:17-20** lees dat Abraham aan Melgisédék, wat die koning van Salem en ’n priester van God was, ’n tiende betaal het. Omdat hierdie insident ongeveer vier honderd jaar voor die Wet aan Moses gegee is, plaasgevind het, word daar gesê dat die gee van tiendes dus ’n ewige beginsel is en dat dit nie met die instelling van die Nuwe Testament verval het nie. Ons moet egter die volgende in gedagte hou; voordat ’n verhalende gedeelte soos Genesis 14 gebruik kan word om doktrine vir die kerk op te bou, moet daar eers besluit word watter beginsel van interpretasie daarop van toepassing is. Verhale in die Ou Testament is gewoonlik tyd en plek gebonde en daar bestaan ’n gevaar dat as daar altyd ’n morele of wettiese beginsel daaruit afgelei wil word, dit die eenheid van die Boodskap van die Bybel as ’n geheel kan vernietig. As die geskiedkundige konteks van **Genesis 14** in aanmerking geneem word, sal daar gesien word dat ongeveer 2000 jaar v.C. vier stadstaatkonings onder leiding van Kedor-Laómer, die konings van Sodom en Gomorra aangeval en al hulle goed as buit weggevoer het. Hulle het ook Lot, Abraham se broerskind, as gevangene saamgeneem. Abraham het hulle agterna gesit, hulle verslaan, Lot bevry en al hulle besittings as buit afgeneem. Op pad terug het die koning van Sodom en Melgisédék hom tegemoet gegaan. Nadat Melgisédék vir Abraham geseën het, het Abraham hom geëer deur hom ’n **tiende van die buit** te gee (**Heb.7:4**). Dit is moontlik dat dit gedoen is na

aanleiding van 'n algemene gebruik in ou Midde-Oosterse lande soos Fenisië, Egipte, Kanaän en Mesopotamië waar oorlogsbuitbelasting betaal moes word aan die koning deur wie se grondgebied daar getrek word. Hierdie gebruik het ook later deel van die Wet van Moses geword (**Num.31:27-28**).

Wie was Melgisédek? Al wat duidelik uit Genesis 14 afgelei kan word, is dat hy 'n priester-koning van Salem was en dat wat sy priesterskap betref, daar geen rekord bestaan het van wie sy vader of moeder was nie. Nêrens in hierdie Skrifgedeelte word daar gesê dat hy nooit gebore is of dat hy nooit gesterf het nie; daar word net gesê dat omdat hy nie 'n geslagsregister gehad het nie, niemand kon aflei vanwaar hy gekom of wat van hom geword het nie (**Heb.7:1-3**). Daar word beweer dat omdat Melgisédek 'n skadubeeld van Jesus was en omdat Abraham aan hom tiendes betaal het, moet daar vandag nog aan die kerk as die verteenwoordiger van Christus, tiendes betaal word. Dit is baie belangrik dat die verskil tussen die historiese Melgisédek van **Genesis 14** en die profetiese, tipologiese Melgisédek van **Psalms 110** en **Hebreërs 7** verstaan word. In Hebreërs 7 word die voorbeeld van Melgisédek tipologies gebruik om die ewige priesterskap van Jesus voor te stel; 'n priesterskap veel beter as die Levitiese:

“As daar dan volkomenheid deur die Levitiese priesterskap was.... waarom was dit nodig dat 'n ander priester moes opstaan volgens die orde van Melgisédek en dat hy dit nie volgens die orde van Aäron genoem word nie” (Heb.7:11).

Die vergelyking van Melgisédek met Jesus kan ook nie te ver gevoer word nie, aangesien Jesus van sy moeder, sowel as van sy vleeslike vader se kant 'n volledige geslagsregister kon wys (**Matt.1, Luk.3:23-38**), terwyl dit nie van Melgisédek gesê kan word nie.

Abraham se betaal van 'n tiende aan Melgisédek kan om die volgende redes nie gebruik word om 'n reël vir die kerk op te bou nie:

1. Nêrens in die konteks van **Genesis 14** lees ons dat God 'n opdrag aan Abraham gee om aan Melgisédek, of aan enige iemand anders, 'n tiende te betaal nie.
2. Die betaal van 'n tiende van die buit was 'n eenmalige gebeurtenis in die lewe van Abraham en nêrens in die Skrif lees ons dat dit ooit weer gebeur het nie. Wat sal gebeur as ons ook van ander geïsoleerde insidente in die Ou Testament gebruik maak om leringe vir die kerk op te baseer? Moet ons byvoorbeeld iets vir die kerk aflei van God se opdrag aan Abraham om sy seun Isak te gaan offer?
3. As Abraham se tiende aan Melgisédek as 'n voorbeeld gebruik word hoekom tiendes aan die kerk betaal moet word, beteken dit, om konsekwent te wees met ons Bybeluitleg, moet 90% aan Satan gegee word, want in die konteks lees ons dat Abraham die res van die buit (nege tiendes) aan die koning van Sodom gegee het! (**Gen.14:23-24**). Hy het dit gedoen sodat hulle nie kon sê dat mense hom ryk gemaak het nie.
4. Abraham het 'n tiende van die **buit** wat hy by die heidense konings afgeneem het, aan Melgisédek gegee. Van sy eie eiendom het hy niks gegee nie! (**Heb.7:4**). Weereens, wat moet nou hiervan vir die kerk afgelei word? Moet jy goed by ander mense afneem en 'n tiende daarvan vir die kerk gee?

5. Nêrens in die Bybel lees ons dat God se seëninge aan Abraham afgehang het van die betaal van tiendes nie.
6. Heel waarskynlik het die ou Oosterse bepaling dat daar op oorlogsbuit belasting betaal moes word aan die koning deur wie se grondgebied getrek word, 'n rol gespeel in wat in **Genesis 14** beskryf word.
7. Nêrens in die Skrif word hierdie voorval gebruik om Jode of Christene te motiveer om tiendes aan God te gee nie.

Genesis 28 – Jakob onderhandel met God

Genesis 28:20-22: "En Jakob het 'n gelofte gedoen en gesê: As God met my sal wees om my te bewaar op hierdie weg wat ek gaan, en my brood sal gee om te eet en klere om aan te trek, en ek behoue na die huis van my vader sal terugkom, dan sal die Here my God wees. ...en van alles wat U my gee, sal ek aan U sekerlik die tiendes afstaan."

Hierdie gebeurtenis is die enigste ander plek in die Skrif waar 'n tiende voor die gee van die Wet van Moses genoem word. Net soos in die geval van Abraham, reageer Jakob hier ook nie op 'n bevel van God nie. Dit is Jakob wat op sy eie inisiatief met God onderhandel. Tipies van Jakob, die planmaker, maak hy 'n voorwaardelike ooreenkoms met God; God moet hom eers seën met kos en klere en hom beskerm, dan sal hy van wat hy ontvang, tiendes aan God gee (**Gen.28:20-22**).

Die vraag wat hier gevra moet word is, aan wie het Jakob 'n tiende van die kos en klere waarvoor hy gevra het, gegee? Dit is nie voldoende om net te sê "aan God nie." Dit is nie logies om te dink dat God vanaf die hemel neergebuk het om dit op te tel nie! Op daardie stadium was daar nog geen verteenwoordigende priesterorde wat dit kon ontvang nie. Wat ons wel kan aflei is dat daar in daardie tyd, soos ook in die geval van alle die patriarge vanaf Adam tot by die gee van die Wet in die tyd van Moses, familiehoofde was wat as priesters van hulle families opgetree het. Hulle het altare gebou en daarop geoffer (**Gen.35:1**). Het hulle die kos en klere aan behoeftiges gegee wat saam met hulle by die altare kom aanbid het? Ons weet nie. Al wat ons wel weet is dat die belofte van Jakob om 'n tiende te gee 'n vrywillige gebaar moes gewees het anders sou hy mos nie met God kon onderhandel nie. Uit die aard van die saak kan hierdie insident dus ook nie deur die kerk gebruik word as 'n voorbeeld vir die verpligte gee van tiendes nie.

NUMERIE 18 : DIE WET VAN DIE TIENDE

Die gesaghebbendste gedeelte in die Bybel wat God se voorskrifte en bepalinge van die tiendestelsel beskryf, is die agtiende hoofstuk van Numeri. Hierdie gedeelte vorm deel van die Wet wat God aan Moses gegee het. As die onderwerp van die betaal van tiendes aan die kerk so belangrik is soos wat baie leraars voorgee, sou 'n mens dink dat hierdie die logiese gedeelte van die Bybel sou wees waar 'n studie van die onderwerp moet begin. Voordat ons na hierdie gedeelte kyk, moet ons eers sekermaak dat ons die priesterstelsel wat daarmee verband hou, goed verstaan.

Die ontstaan van die Aäronitiese en Levitiese priesters

Albei hierdie ordes is deur God ingestel. Nadat God Aäron en sy seuns as priesters aangestel het (**Lev.8, Num.3:10**), het Hy Levi en sy seuns as hulppriesters aangestel omdat hulle saam met Moses kant gekies het teen die goue kalfaanbidders (**Ex.32:26-29, Num.18:2-3**). Die Leviete kon help met die vervoer en instandhouding van die tabernakel (**Num.7**), maar gedurende diens in die heiligdom mag hulle nie aan die heilige voorwerpe geraak het nie (**Num.18:3**). Hierdie is 'n belangrike onderskeid om in gedagte te hou wanneer die tiendestelsel bespreek word. Om die tiendestelsel van Israel reg te verstaan is dit ook belangrik om te weet hoe hierdie priesterstelsel gefunksioneer het. Daarvan kom ons meer te wete as ons lees wat koning Dawid, Nehemia en koning Hiskia in hulle tyd gedoen het om die diensordes van die priesters en Leviete weer volgens God se oorspronklike instruksies te herstel (**1 Kron.23, Neh.10:29, 2 Kron.31:2**):

“Dit was hulle ampsorde vir hulle diens, om in die huis van die Here te gaan volgens die verordening deur hul vader Aäron aan hulle, soos die Here, die God van Israel, hom beveel het” (1 Kron.23:19).

“En Hiskia het die afdelings van die priesters en die Leviete vasgestel volgens hulle afdelings, elkeen volgens sy diens” (2 Kron.31:2).

“En hulle het onder 'n eed en met beswering hulleself verplig om te wandel in die wet van God, wat deur die diens van Moses, die kneg van God, gegee is, en om te hou en te doen al die gebooe van die Here onse God, en sy verordeninge en sy insettinge” (Neh.10:29).

Ons lees in 1 Kronieke hoofstuk 24 dat daar 24 gesinshoofde onder die seuns van Aäron aangestel was wat deur die jaar as priesters in die tempel beurtdiens moes doen (**Neh.10:34**). Hierdie stelsel was honderde jare daarna ten tyde van die aankondiging van die swangerskap van Elisabet, die moeder van Johannes die Doper, nog in plek.

“Daar was in die dae van Herodes, koning van Judea, 'n sekere priester met die naam van Sagaria, uit die afdeling van Abia (1 Kron.24:10) En terwyl hy besig was om die priesteramp voor God te bedien in die beurt van sy afdeling...” (Luk.1:5-8).

As 24 afdelings elkeen deur die jaar 'n beurt moes kry, beteken dit dat elke priester en Leviet in elke afdeling maar ongeveer twee weke per per jaar aktief in die tempel diens gedoen het! Wat het hulle gedurende die res van die jaar gedoen? Ek wonder of dié wat so graag Maleagi 3:8-10 aanhaal om die betaal van tiendes in hulle kerke te regverdig, al daaraan gedink het dat die priesterlike bediening van die Ou Testament gladnie as 'n model van “voltydse bediening” in die “huis van die Here” gebruik kan word nie, omdat elke priester en Leviet maar ongeveer twee weke van die jaar in die tempel diens gedoen het!

Baie Leviete het in die tyd van koning Dawid as bouopsigters en regters opgetree (**1 Kron.23:4**), ander weer was aangestel om die “uitwendige sake” van Israel te hanteer, terwyl ander as offisiere in diens van die koning opgetree het (**1 Kron.26:29-31**). Leviete het ook as poortwagters, sangers en musikante opgetree (**1 Kron.23:5**). Sommige het selfs as soldate diens gedoen (**1 Kron.27:5**).

Waar het die Leviete gewoon?

Om die tiendestelsel reg te verstaan is dit ook nodig dat ñ mens weet waar die Leviete gewoon het. Die Leviete het nie in Jerusalem gebly nie. Omdat hulle nie grond en huise kon besit nie (**Num.18:20-23**) moes spesiale dorpe en woonplekke van die ander stamme van Israel tot hulle beskikking gestel word:

“En die Here het met Moses gespreek...Gee bevel aan die kinders van Israel dat hulle aan die Leviete van hulle erflike besitting stede gee om te bewoon; ook moet julle weiveld rondom die stede aan die Leviete gee” (Num.35:1-2).

“Al die stede wat julle aan die Leviete gee, moet wees agt-en-veertig stede, hulle saam met hulle weiveld” (Num.35:7).

Hoekom ook weiveld om die dorpe? Weereens, soos dit later gesien sal word, speel dit ñ belangrike rol in die verduideliking van hoe die tiedestelsel van Israel gewerk het.

Waarvan moes die Leviete leef?

*“Ook het die Here vir Aäron gesê: Jy sal in hulle land nie erwe nie en jy sal geen deel onder hulle hê nie. Ek is jou deel en jou erfenis onder die kinders van Israel. En kyk, Ek gee aan die kinders van Levi al die tiendes in Israel as erfdeel vir hulle dienswerk wat hulle verrig...Maar die Leviete...onder die kinders van Israel moet hulle geen erfdeel kry nie. **Want die tiendes van die kinders van Israel wat hulle aan die Here as offergawe afgee, gee Ek aan die Leviete as erfdeel**” (Num.18:20-24).*

Waarvan moes die Aäronitiese priesters leef?

*“En die Here het met Moses gespreek en gesê: **Jy moet ook met die Leviete spreek en aan hulle sê: As julle van die kinders van Israel die tiendes neem wat Ek aan julle van hulle as jul erfdeel gegee het, moet julle daarvan ñ offergawe aan die Here afgee, ñ tiende van die tiende....Só moet julle ook ñ offergawe aan die Here afgee van al julle tiendes wat julle van die kinders van Israel neem, en julle moet daarvan die offergawe aan die Here **aan die priester Aäron gee****” (Num.18:26-28, my beklemtoning).*

Die Levitiese priesters moes ñ tiende van die tiendes wat aan hulle gegee is om van te leef, aan die Aäronitiese priesters gee. Daarvan moes Aäron en sy seuns leef.

Vir dié wat so graag **Maleagi 3:10** as ñ proefteks aanhaal om die gee van tiendes aan die kerk te regverdig, kom dit seker as ñ skok om te verneem dat die “hele tiende” wat in vers 10 genoem word, na **die tiende van die tiendes** wat aan die Levitiese priesters gegee moes word, verwys! Dit is nogal ñ openbaring dat die hoof Aäronitiese priesters wat die predikers en die belangrikste bedieninge onder die Ou Verbond was, nie die tiendes soos wat dit vandag populêr in baie kerke verkondig word, ontvang het nie!

Waar moes die tiendes ingesamel word?

*“...terwyl hulle, die Leviëte, **die tiendes sou invorder in al ons landboustede**” (Neh.10:37, my klem).*

*“En die priester, die seun van Aäron, moet by die Leviëte wees as die Leviëte die tiendes invorder, en **die Leviëte moet ñ tiende van die tiendes na die huis van onse God bring, in die kamers van die skathuis**” (Neh.10:38, my beklemtoning).*

Weereens krap hierdie vers die teologie van die tradisionele tiendelering wat op Mal.3:10 as ñ proefteks gebou word, lelik om. Vir baie kom dit weereens as ñ skok om te verneem dat die hooftiende nooit na die skatkamer van die tempel geneem is nie! Dit is in die 48 dorpe wat as woonplek vir die Leviëte opsy gesit is, ontvang. **ñ Tiende van die tiendes** wat in hierdie dorpe ontvang is, moes dan na die stoorkamers van die tempel in Jerusalem geneem word. Hiervan moes die diensdoenende priesters leef.

Waaruit het die tiendes bestaan?

As ons na die gedeeltes in die Ou Testament kyk waar die instelling van die tiendestelsel beskryf word, sien ons dat daar nêrens van geld melding gemaak word nie (**Num.18, Lev.27**). Daar word net van landbouprodukte gepraat. In die Skrif lees ons dat die tiendes van die volk bestaan het uit koring, mos, olie, beeste en kleinvee (**2 Kron.31:5-6**). Sommige redeneer dat geld nie genoem word nie, omdat dit in daardie tyd nog nie algemeen beskikbaar was nie. Dit, beweer hulle, is die rede hoekom daar van die produkte van die land gebruik gemaak moes word. Dié argument kan nie verdedig word as daar na die eerste paar boeke van die Bybel gekyk word nie. Ondersoek sal toon dat voor daar in **Levitikus 27** van tiendes wat met die wet van Moses verband hou, gepraat word, die woord “geld” al oor die veertig keer in die Skrif voorkom. So byvoorbeeld kon slawe en grond vir geld gekoop word (**Gen.17:12, Gen.23:9-15**). Geld kon ook gebruik word om geloftes af te koop (**Lev.27**) en boetes mee te betaal (**Ex.21:35**). Ook met die telling van die volk Israel moes versoeningsgeld in die vorm van sikkels betaal word om te help met die bedieningswerk by die tabernakel (**Ex.30:11-16**). Loskoping van eersgeborenes kon ook deur middel van geld geskied (**Num.3:45-48**). Ook word daar in **Levitikus 25** breedvoerige riglyne gegee van hoe geld gebruik moes word by die koop en verkoop van eiendom. Die argument dat geld nie algemeen beskikbaar was in die tyd toe die tiendewet ingestel is, is dus nie geldig nie. ñ Ander logiese rede hoekom die tiendes uit landbouprodukte moes bestaan, kry ons in **Deut.14:22-29**. Met betrekking tot die tiende wat in Jerusalem geëet moes word, verklaar die Skrif:

“As die pad vir jou te lank is, as jy dit (die tiende) nie kan vervoer nie, omdat die plek wat die Here jou God sal uitkies om sy Naam daar te vestig (Jerusalem) te ver van jou af is...dan moet jy dit tot geld maak en die geld in jou hand bind en na die plek gaan wat die Here jou God sal uitkies. Dan moet jy die geld gee vir alles wat jou hart begeer, vir beeste en kleinvee...” (Deut.14:22-29).

As geld vir tiendes gebruik kon word, waarom moes dit weer vir vee en ander dinge omgeruil word?

Hoeveel persent was die “tiende” wat deur God ingestel is?

Vir dié wat die tiendelering in hul kerke verkondig kan daar op hierdie vraag net een antwoord wees – dit moet tien persent wees. So skryf een van die voorste tiende leraars, John Avanzini, byvoorbeeld in sy boek *God's Debt Free Guarantee: "It is quite easy to prove from God's Word that the tithe is exactly 10 percent"* (Bl. 56). Maar is dit wat deur God voorgeskryf is? Kom ons kyk wat sê die Skrif.

1. Die eerste jaarlikse tiende vir die Leviëte (Numeri 18:21).

"Ek gee aan die kinders van Levi al die tiendes in Israel as erfdeel vir hulle dienswerk wat hulle verrig" (Numeri 18:21).

ἡ Mens moet aanneem dat hierdie ἡ jaarlikse tiende moes wees, aangesien dit van die produksie van die land moes kom en omdat daar net eenmaal ἡ jaar goeos word.

2. ἡ Tweede jaarlikse tiende vir ἡ fees in Jerusalem (Deut.12:5-7, Deut.14:23).

"Maar die plek wat die Here julle God...sal uitkies om sy Naam daar te vestig om daar te woon, moet julle opsoek en daarheen moet jy kom. En daarheen moet julle jul brandoffers bring en julle slagoffers en tiendes...en daar moet julle voor die aangesig van die Here julle God eet en vrolik wees, julle en julle huisgesinne..." (Deut.12:5-7, Deut.14:23).

Terwyl die eerste tiende deur die volk Israel na die stede van die Leviëte geneem moes word (**Neh.10:37**), moes die tiende wat in Deuteronomium 12 ter sprake is, na Jerusalem geneem word waar al die huisgesinne dit met die hou van ἡ fees kon eet en geniet.

3. Die Derdejaar tiende (Deut.14:28-29, Deut.26:12-13)

"Aan die einde van drie jaar moet jy uitbring al die tiendes van jou opbrings in dié jaar en dit in jou poorte wegsit; dan moet die Leviet kom – omdat hy geen deel of erfenis saam met jou het nie – en die vreemdeling en die wees en die weduwee wat in jou poorte is, en hulle moet eet en versadig word..." (Deut.14:28-29).

Anders as die eerste tiende wat in die dorpe van die Leviëte ingesamel moes word, en anders as die tweede tiende wat Jerusalem toe moes gaan vir ἡ fees, moes hierdie derdejaar tiende binne die poorte van die inwoners se dorpe bly. Daar kon dit deur behoeftiges soos die weduwees, die wese en selfs deur vreemdelinge wat nie-Jode was nie, geniet word. As al hierdie verse in verband met die tiendestelsel in ag geneem word, is daar geen regverdiging vir die selektiewe en eensydige manier hoe die tradisionele "tiende" deur leraars verkondig word nie. Watter beginsel van Bybeluitleg word deur hulle toegepas om uit so ἡ omvattende stelsel wat God self voorgeskryf het, ἡ eenvoudige "tiende" voor te skryf?

Die sewende Sabbatsjaar en die Jubileum

Gedurende elke sewende en elke vyftigste jaar kon daar ook nie tiendes gehef word nie, omdat die grond dan ongeploeg en onproduktief moes lê om te rus.

"En ses jaar lank moet jy jou land besaai en die opbrings daarvan insamel; maar in die sewende moet jy dit ongebruik en braak laat lê, dat die arm mense van jou volk

kan eet; en wat hulle laat oorbly kan die diere van die veld opeet. So moet jy doen met jou wingerd en jou olyfboom” (Ex.23:10-12).

“ñ Jubeljaar moet dit, die vyftigste jaar, vir julle wees. Julle mag nie saai nie, ook nie afoes wat dan opslaan of die druiwe van die onbesnoeide wingerdstok afsny nie” (Lev.25:11).

Is daar iewers ñ leraar wat die tradisionele tiendelering verkondig, wat iets van hierdie sewende en vyftigste jaar rusbeginsel in sy lering inkorporeer?

Maleagi 3:10

ñ Deeglike studie van die boek Maleagi sal aantoon dat **Mal.3:10** deur ñ baie groot gedeelte van die kerk verkeerd geïnterpreteer word. Dit sal wys dat dit nie die gewone mense van Israel is wat aangespreek word nie, maar die priesters! Dit is hulle wat berispe word omdat hulle besig was om God te beroof deurdat hulle oneerlik te werk gegaan het met die tiende van die tiendes wat na die tempel gebring is (**Mal.3:8**).

“En nou, priesters, tot julle kom hierdie gebod” (Mal.2:1, my beklemtoning).

*“En as Ek ñ Heer is, waar is die vrees vir my? sê die Here van die leërskare **aan julle, o priesters**, wat my Naam verag! Maar julle sê: Waardeur het ons U Naam verag? Julle bring spys spys wat verontreinig is, op my altaar...(Mal.1:6-7, my beklemtoning).*

“...julle bedek die altaar van die Here met trane, met geweene en versugtinge, omdat Hy Hom nie meer wend na die offer nie en dit van julle hand nie aanneem nie” (Mal.2:13).

(Dit moet priesters wees wat hier aangespreek word aangesien gewone mense nie toegelaat was om naby die altaar te kom nie!)

Eerlik, gesonde Skrifuitleg sal ñ skrifgedeelte soos **Mal.3:8-10** nie in isolasie en uit konteks gebruik nie. Dit is priesters wat God beroof het terwyl hulle by die altaar bedien! As iemand vandag hierdie gedeelte wil gebruik om in die kerk oor tiendes te preek, is dit net logies dat dit die priesterklas is wat daarvan leef wat aangespreek moet word, nie die gewone lidmate nie!

DIE ALTERNATIEWE SIENING – NUWE TESTAMENTIESE RENTMEESTERSKAP

In plaas van tiendes betaal, is een van die Rentmeesterbeginsels, “om te gee.”

Die Onderliggende Beginsels van “Gee”

1. Om te gee is beter as om te ontvang (Lukas 6:38).
2. Jy moet volgens jou vermoë gee (2 Korintiërs 8:12).
3. Nie spaarsamig nie (Markus 12:43, 2 Korintiërs 8:3).
4. Nie uit dwang nie (2 Korintiërs 9:7).
5. Soos elkeen in sy eie hart besluit (2 Korintiërs 9:7).
6. Met beplanning (1 Korintiërs 16:2).

Nick Maartens

Jeffreysbaai

0827826074

nickmaartens@hotmail.com